

EBA/GL/2018/04

19 юли 2018 г.

Насоки

относно стрес тестването на институциите

1. Спазване на насоките и задължения за докладване

Статут на настоящите насоки

1. Настоящият документ съдържа насоки, издадени съгласно член 16 от Регламент (ЕС) № 1093/2010¹. Съгласно член 16, параграф 3 от Регламент (ЕС) № 1093/2010 компетентните органи и финансовите институции полагат всички усилия за спазване на насоките.
2. В насоките е представено становището на ЕБО за подходящите надзорни практики в Европейската система за финансов надзор или за това как следва да се прилага правото на Съюза в дадена област. Компетентните органи, както са определени в член 4, параграф 2 от Регламент (ЕС) № 1093/2010, за които се отнасят настоящите насоки, трябва да ги спазват, като ги включат в практиките си по подходящ начин (напр. като изменят своята правна рамка или надзорните си процеси), включително когато насоките са насочени основно към институциите.

Изисквания за докладване

3. Съгласно член 16, параграф 3 от Регламент (ЕС) № 1093/2010, най-късно до ([дд.мм.гггг]) компетентните органи трябва да уведомят ЕБО, дали спазват или възнамеряват да спазват настоящите насоки, а в противен случай — да изложат причините за неспазването им. Ако в посочения срок не постъпи уведомление, ЕБО ще счита, че компетентните органи не спазват насоките. Уведомленията следва да се изпратят чрез подаване на формата, намираща се на уебсайта на ЕБО, на адрес compliance@eba.europa.eu, като се посочи референтен номер „EBA/GL/201x/xx“. Уведомленията следва да се подават от лица, оправомощени да докладват за наличието на съответствие от името на своите компетентни органи. Всяка промяна в статута на спазването трябва също да се отчита пред ЕБО.
4. Уведомленията се публикуват на уебсайта на ЕБО съгласно член 16, параграф 3.

¹ Регламент (ЕС) № 1093/2010 на Европейския парламент и на Съвета от 24 ноември 2010 г. за създаване на Европейски надзорен орган (Европейски банков орган), за изменение на Решение № 716/2009/ЕО и за отмяна на Решение 2009/78/ЕО на Комисията (ОВ L 331, 15.12.2010 г., стр. 12).

2. Предмет, обхват и определения

Предмет и обхват на прилагане

5. Настоящите насоки са предназначени да предоставят общи организационни изисквания, методологии и процеси за извършването на стрес тестване от институциите, като се взема предвид капиталовата адекватност и управлението на риска, като част от техните процеси за управление на риска („стрес тестване на институциите“).
6. В контекста на групите тези насоки се прилагат също и за институции, участващи в конкретно стрес тестване в съответствие с периметъра на приложение на това конкретно стрес тестване и нивото на приложение, определено в членове 108 и 109 от Директива 2013/36/ЕС.
7. Термините „институция“ и „специфични за институцията“ следва да се считат за относими към институция на индивидуална основа или към институция майка в даден периметър на приложение на конкретно стрес тестване или на институция майка в дадена държава членка или на институция майка в ЕС на основата на съответното консолидационно състояние, както е посочено в член 4, параграфи 1 и 47 от Регламент (ЕС) № 575/2013.

Адресати

8. Насоките са предназначени за компетентните органи и институциите, както са посочени в точка (i) на член 4, параграф 2 от Регламент (ЕС) № 1093/2010, и за финансовите институции, както са посочени в член 4, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 1093/2010, които се явяват също институции в съответствие с член 4, параграф 1, точка 3 от Регламент (ЕС) № 575/2013.

Определения/таксономия

9. Освен ако не е посочено друго, термините, използвани и определени в Регламент (ЕС) № 575/2013 и Директива 2013/36/ЕС, имат същото значение в настоящите насоки. В допълнение, за целите на настоящите насоки се прилагат следните определения:

(1) Стрес тест на платежоспособността	означава оценката на въздействието на определени развития, включително макро и микроикономически сценарии, върху общата капиталова позиция на дадена институция, включително върху изискванията за минимален или допълнителен собствен капитал, чрез
---------------------------------------	--

прогнозиране на капиталовите ресурси и капиталовите изисквания на институцията, подчертавайки уязвимостите на институцията и оценявайки нейния капацитет за абсорбиране на загуби и въздействието върху нейната платежоспособност.

(2) Стрес тест на ликвидността

означава оценката на въздействието на определени развития, включително макро и микроикономически сценарии, от гледна точка на финансирането и ликвидността и шокове за общата ликвидна позиция на институцията, включително върху минималните или допълнителните изисквания.

(3) Възходящ стрес тест

означава стрес тест (на платежоспособността или ликвидността) с всички от следните характеристики:

- i. провежда се от институциите, като се използват техните вътрешно разработени модели;
- ii. основава се на собствените допускания или сценарии на институцията с възможни консервативни ограничения от органите;
- iii. основава се на собствените данни на институцията и потенциално високо ниво на детайлизация на данните, с възможно използване на външни данни за допълнителна информация; и
- iv. отнася се до конкретни портфейли или институцията като цяло, като предоставя подробни резултати относно потенциалното въздействие на концентрациите на експозиции, връзките на институцията и вероятностите за „заразяване“ върху степента на загуби на институцията.

(4) Низходящ стрес тест

означава стрес тест (на платежоспособността или ликвидността) с всички от следните характеристики:

- i. провежда се от компетентните органи или макропруденциалните органи;
 - ii. основава се на общи или системни (макропруденциални) допускания или сценарии, разработени от компетентните или
-

макропруденциалните органи и се прилага за всички съответни институции;

- iii. компетентните органи или макропруденциалните органи управляват процеса и изчисляват резултатите с по-малко участие на институциите, отколкото в случая на възходящия стрес тест;
- iv. основава се главно на обобщени данни за институцията и по-малко детайлизирана информация, в зависимост от допусканията на стрес теста, или понякога се основава на по-подробни данни за институцията, ако това е сметнато за необходимо от органите; и
- v. дава възможност за единна и обща рамка и сравнителна оценка на въздействието на дадено стрес тестване за всички институции.

(5) Допускане за статичен счетоводен баланс

означава методологическо допускане, съгласно което въздействието на сценариите на стрес теста се измерва при допускането за „постоянен счетоводен баланс“ и за „непроменен или стабилен бизнес модел“ през целия прогнозен период, което подобрява сравнимостта на резултатите за всички институции, следователно:

- i. не позволява да се вземат предвид за изчислението на въздействието на сценариите промените в активите и пасивите на институцията, които произтичат индикативно от управленски действия, увеличение или реструктуриране на съществуващо кредитиране или различия в падежите или други характеристики на тези активи или пасиви (независимо от приложението на методологията на стрес теста, която може да доведе до промени в размера и състава на счетоводния баланс, и по-специално капиталовата база през прогнозния период поради, например, нови просрочени плащания, обезценки, увеличения на наличността или корекции на стойността на финансовите активи); и
 - ii. позволява включването на нови активи и пасиви, ако тези нови позиции имат същите основни
-

характеристики (падежи, рискови профили и т.н.)
като изключенията.

(6) Допускане за динамичен счетоводен баланс	означава методологическо допускане, съгласно което въздействието на сценариите на стрес теста се измерва за възможността от непостоянен счетоводен баланс и за променящ се бизнес модел през прогнозния период. При допускането за динамичен счетоводен баланс резултатите от стрес теста отразяват комбинация от приложения сценарий и съответните действия, предприети от ръководството, намаляваща сравнимостта на резултатите между институциите. Степента на съответните действия, предприети от ръководството, може да бъде ограничена или неограничена (напр. интервенции, планирани от самото начало и независими от сценария и/или зависещи от сценария на стрес теста).
(7) Стрес тест на ниво портфейл	означава стрес тест на отделни или няколко портфейла с фокус върху последиците от шокове от единичен рисков фактор или няколко рискови фактора.
(8) Анализ на чувствителността	означава стрес тест, който измерва потенциалното въздействие на конкретен единичен рисков фактор или опростени многорискови фактори, влияещи на капитала или ликвидността, върху определен портфейл или върху институцията като цяло.
(9) Сценариен анализ	означава оценката на устойчивостта на институцията или на даден портфейл към определен сценарий, който се състои от набор от рискови фактори, които следва да имат всички от следните характеристики: <ul style="list-style-type: none"><li data-bbox="683 1644 1390 1711">i. съгласувани са вътрешно по последователен начин;<li data-bbox="683 1760 1390 1906">ii. рисковите фактори, формиращи съответния набор, предвиждат едновременно възникване на бъдещи събития, обхващащи диапазон от рискове и бизнес области; и<li data-bbox="683 1955 1390 2063">iii. наборът от рискови фактори също цели да разкрие, до възможно най-голяма степен, естеството на свързаните рискове за всички портфейли и във

времето, взаимодействията за цялата система и ефектите на противодействието.

(10) Обратен стрес тест

означава стрес тест на институция, който започва от идентификацията на предварително определен резултат (напр. определени моменти/нива, при които бизнес модела на институцията става нежизнеспособен, или при които институцията може да бъде счетена за проблемна или за която има вероятност да стане проблемна по смисъла на член 32 от Директива 2014/59/ЕС), след което изследва сценарии и обстоятелства, които могат да предизвикват това да се случи. Обратното стрес тестване следва да има една или повече от следните характеристики:

- i. използва се като инструмент за управление на риска, насочен към увеличаване на информираността на институцията относно нейните уязвимости, което се постига като институцията изрично идентифицира и оцени сценариите (или комбинацията от сценарии), които водят до предварително определен резултат;
- ii. институцията избира вида и времето (активиращите събития) за управленските или други действия, необходими за а) справяне със срывове на дейността и други проблеми; и б) съгласуване на нейния рисков апетит с реалните рискове, разкрити при обратното стрес тестване;
- iii. конкретно обратно стрес тестване може да бъде приложено в контекста на плановете за възстановяване (напр. обратни стрес тестове, прилагани в по-широк контекст, могат да се използват за обосноваване на стрес тест за план за възстановяване, като се идентифицират условията, при които възстановяването може да бъде необходимо да бъде планирано).

(11) Вторични ефекти или ефекти от противодействието

означава разпространяване на отрицателните последици (естеството на ефектите от противодействието не се ограничава до макроикономически ефекти), причинено от

реакциите на отделните институции на външен първоначален шок, които - в съвкупност - обикновено увеличават (но може и да редуцират) такъв първоначален шок, следователно предизвикват допълнителни негативни ефекти, породени от противодействието.

(12) Острота на сценария означава степента на острота на допусканията или на влошаването на сценария (от базисен към неблагоприятен сценарий), изразена по отношение на основните макроикономически и финансови променливи (или всички други допускания). Обикновено, колкото по-голяма е остротата на сценария, толкова по-голямо е и въздействието на стрес теста върху институцията, като по този начин се определя реалната острота на стрес теста.

(13) Правдоподобност на сценария на означава степента, в която е вероятно сценарият да се осъществи по отношение на последователността на взаимовръзката на този сценарий с текущите макроикономически и финансови променливи, основаването на сценария на последователно съдържание и подкрепата на сценария от вероятно разпределение и исторически опит. Правдоподобността не се ограничава до исторически опит, така че експертните становища, които взимат предвид променящите се рискови среди (напр. наблюдавани структурни прекъсвания) и стрес събития, които са били наблюдавани в подобни рискови среди извън собствения пряк исторически опит на институцията, следва да играят ключова роля. Възможно е също да се използват симулационни методи (напр. симулации Монте Карло).

(14) Опорен сценарий означава вид сценарий, обикновено разработен от компетентен орган, за да определи стандарта за остротата за определен стрес тест, който се налага на институциите, като сценарий, който следва да бъде приложен в стрес тест или като сравнителен показател за острота за разработването на собствените сценарии на институцията.

(15) Обобщаване на данни за риска означава определяне, събиране и обработка на данни за риска съгласно изискванията за отчетност на институцията, за да се позволи на институцията да измерва своите

резултати спрямо своя рисков апетит. Включва сортиране, сливане или разбивка на набори от данни.

(16) Инфраструктура от данни означава физически и организационни структури и съоръжения за изграждане и поддържане на данни и архитектура за информационни технологии (ИТ) за поддържане на обобщаването на данните за риска и вътрешната политика относно отчитането на риска от страна на институцията.

3. Прилагане

Дата на прилагане

10. Настоящите насоки се прилагат от 1 януари 2019 г.

Отмяна

11. Следните насоки се отменят, считано от датата на публикуване на настоящите насоки на всички официални за ЕС езици.

- *Насоки на КЕБНО относно стрес тестването (GL32)*²

² https://www.eba.europa.eu/documents/10180/16094/ST_Guidelines.pdf

4. Стрес тестване на институциите

4.1 Програма за стрес тестване

12. Институциите следва да разполагат с програма за стрес тестване, която следва да обхваща най-малко следното:
 - а) видовете стрес тестване и техните основни цели и приложения;
 - б) честотата на различните стрес тестове;
 - в) системите за вътрешно управление, включително добре определена, прозрачна и последователна йерархия на отговорност и процедури;
 - г) в случая на група, вида на включените предприятия и обхвата (напр. видове риск и портфейли) на стрес тестовете;
 - д) съответната инфраструктура за данни;
 - е) методологическа информация, включително използвани модели и възможни връзки между стрес тестовете за ликвидността и стрес тестовете за платежоспособността, особено мащаба на динамичните взаимодействия и обхвата на ефектите от противодействието;
 - ж) диапазона на допусканията, включително бизнес и управленски, и възстановителни действия, предвидени за всеки стрес тест.
13. Институциите майки в държава членка и институциите майки от ЕС следва също да разработят програма за стрес тестване на групата, която трябва да бъде одобрена и наблюдавана от ръководния орган и прилагана от тяхното висше ръководство в контекста на тяхната централизирана политика за управление на риска. Програмата за стрес тестване на групата следва да включва и да се отнася, доколкото е възможно, за всички институции, които подлежат на пруденциална консолидация.
14. Институциите в обхвата на пруденциалната консолидация следва при установяването на своите индивидуални програми за стрес тестване да вземат предвид съответната програма за стрес тестване на групата.
15. Институциите следва да включат обратно стрес тестване и сценарии за обратно стрес тестване в своите програми за стрес тестване.
16. Институциите следва да гарантират, че техните програми за стрес тестване са функциониращи и осъществими и че подпомагат вземането на решения на всички подходящи управленски нива относно всички съществуващи и потенциални съществени рискове.

17. Институциите следва редовно да оценяват своите програми за стрес тестване, за да определят тяхната ефективност и надеждност, и следва да ги актуализират, когато е необходимо. Оценката следва да се извършва поне веднъж годишно и на основата на количествен и качествен анализ и следва изцяло да отразява променящите се външни и вътрешни условия. Институциите следва да се уверят, че честотата на оценките е съобразена с честотата на съответните приложения на стрес тестовете.
18. Институциите следва да се уверят, в съответствие с предишния параграф, че техният количествен анализ, включва надеждни количествени тестове като инструменти за бек тестване, за да се потвърдят допусканията, параметрите и резултатите от моделите на стрес тестването (напр. модели на кредитния риск, модели на пазарния риск, модели на нетните приходи преди провизии). Институциите следва да се уверят, в съответствие с предишния параграф, че техният качествен анализ се основава на експертни становища или оценки на сравнителните показатели.
19. Когато оценяват програмата за стрес тестване, институциите следва да вземат предвид най-малко следното:
 - а) ефективността на програмата при постигането на планираните цели;
 - б) необходимостта от подобрения;
 - в) идентифицираните рискови фактори, определения и обосновка за съответните сценарии, допусканията за модела и чувствителността на резултатите към тези допускания, както и ролята на експертните становища за гарантиране, че те са придружени от надежден анализ;
 - г) резултати от модела, включително неговите резултати с данни извън извадката, т.е. данни, които не са били използвани при разработването на модела;
 - д) как да бъдат включени възможните неблагоприятни взаимозависимости на платежоспособността и ликвидността;
 - е) адекватността на възможните взаимосвързаности между стрес тестовете за платежоспособността и стрес тестовете за ликвидността;
 - ж) противодействие от страна на компетентните органи в контекста на техните надзорни или други стрес тестове;
 - з) адекватността на инфраструктурата за данни (приложение на системите и качество на данните);
 - и) подходящото ниво на участие на висшето ръководство и ръководния орган;
 - й) всички допускания, включително бизнес и/или управленски допускания и планирани управленски действия, в зависимост от целта, вида и резултата от стрес тестването, включително оценка на приложимостта на управленските действия в ситуации на стрес и променяща се бизнес среда; и
 - к) адекватността на съответната документация.

20. Програмата за стрес тестване на институцията следва да бъде подходящо документирана за всички видове стрес тестове, извършвани на ниво отделен вид риск и/или портфейл, както и на нивото на цялото дружество. Документацията следва да обхваща най-малко:
- а) подхода на стрес тестване;
 - б) възможните взаимовръзки между стрес тестовете за платежоспособността и стрес тестовете за ликвидността, а именно съотнасянето между влошаването на капиталовата позиция (платежоспособност) и способността за емитиране на търговски книжа и облигации (ликвидност), макрообосновани възможности за изменения поради неизпълнение (платежоспособност) и предполагаемата миграция на процентите на свободните от тежести активи на банките и ефекта върху обезпечението, депозирани в съответната централна банка (ликвидност), увеличението на очакваните необслужвани кредити (платежоспособност) и намалението на очакваните входящи потоци от изплащания на кредити или от нефинансови корпоративни облигации (ликвидност), или възможно ликвидно несъответствие (ликвидност) и принудителни продажби на активи (платежоспособност), и увеличение в разходите за финансиране (ликвидност) и ефекти върху отчета за печалбите и загубите (платежоспособност);
 - в) ролите и отговорностите, както са определени във вътрешната политика, указваща ролите за втората и третата линии на защита и процесите най-малко за провеждането на програмата за стрес тестване;
 - г) описание на целия процес на проектиране, одобрение, провеждане, наблюдение на резултатите и периодично оценяване на програмата за стрес тестване и нейните резултати;
 - д) описание на процесите за оценка на резултатите от стрес тестовете, включително информация за областите, които изискват ръчна намеса или човешка преценка в някои части, както и процеса за използване на резултатите за подпомагане на управленските действия и стратегията на институцията; и
 - е) описание и регистър на съответните ИТ приложения, използвани за стрес тестването (а когато съществува централен регистър, може да бъде направена препратка към него).
21. Програмата за стрес тестване следва да се проверява в цялата организация, например от комитета по риска и вътрешните одитори. Бизнес единиците, които не отговарят за разработването и прилагането на програмата, и/или неучастващите външни експерти следва да играят ключова роля в оценката на този процес, като вземат предвид съответния опит по конкретни въпроси.
22. Институциите следва да гарантират, както при първоначалната разработка, така и при оценката на програмата за стрес тестване, че е установен ефективен диалог с участието на експерти от всички бизнес области на институцията и че програмата и нейните

актуализации се преглеждат надлежно от висшето ръководство³ и ръководния орган на институцията, които отговарят също за следенето на нейното изпълнение и контрол.

4.2 Аспекти на управлението на стрес тестването

23. Ръководният орган следва да одобри⁴ програмата за стрес тестване на институцията и да контролира нейното прилагане и резултати.
24. Без да се засяга изискването на член 91, параграф 1 от Директива 2013/36/ЕС⁵, съгласно което членовете на ръководния орган трябва винаги да разполагат с достатъчно знания, умения и опит за изпълнението на своите задължения, институцията следва да гарантира, че нейният ръководен орган е в състояние да разбира напълно въздействието на събитията на стрес върху общия рисков профил на институцията.
25. Ръководният орган следва да разбира съществените аспекти на програмата за стрес тестване, за да може:
 - (а) активно да участва в дискусии с комитетите по стрес тестване на институцията, когато е приложимо, или с висшето ръководство или външните консултанти, участващи в стрес тестването;
 - (б) да проверява ключовите допускания при моделирането, избора на сценарии и допусканията, заложи в стрес тестовете като цяло; и
 - (в) да решава относно необходимите управленски действия и да ги обсъжда с компетентните органи.
26. Програмата за стрес тестване следва да бъде изпълнявана в съответствие със относимите вътрешни политики и процедури на институцията. Ръководният орган на институцията следва да гарантира, че са предоставени и разпределени ясни отговорности и достатъчно ресурси (напр. опитни човешки ресурси и системи за информационни технологии) за изпълнението на програмата.
27. Институциите следва да гарантират, че всички елементи на програмата за стрес тестване, включително нейното оценяване, са подходящо документирани и са редовно актуализирани, когато е приложимо, във вътрешните политики и процедури.
28. Институциите следва да гарантират, че програмата за стрес тестване се съобщава по ефективен начин във всички бизнес линии и управленски нива с оглед повишаване на информираността, подобряване на риск културата и насърчаване на дискусии относно

³ Вж. също дял II, раздел 1 от Насоки на ЕБО относно вътрешното управление.

⁴ Вж. също дял II, раздел 1 от Насоки на ЕБО относно вътрешното управление.

⁵ Вж. също дял III, раздел 8 от Съвместните насоки на ESMA и ЕБО относно оценката на пригодността на членовете на управителния орган и лицата, заемащи ключови позиции, съгласно Директива 2013/36/ЕС и Директива 2014/65/ЕС.

съществуващите и потенциалните рискове, както и относно възможните управленски действия.

29. Програмата за стрес тестване следва да бъде неразделна част от рамката за управление на риска на институцията (включително в контекста на вътрешния анализ на адекватността на капитала (ВААК) и вътрешния анализ на адекватността на ликвидността (ВААЛ). Стрес тестовете следва да подпомагат различните бизнес решения и процеси, както и стратегическото планиране, включително капиталовото и ликвидното планиране. Решенията следва да вземат предвид недостатъците, ограниченията и уязвимостите по време на стрес тестването.
30. Ръководният орган следва да взема предвид резултатите от стрес тестовете, по-специално по отношение на идентифицираните ограничения, уязвимости и недостатъци, при определянето на стратегията на институцията и при вземането на всички относими решения, засягащи планирането на капитала, ликвидността, възстановяването и реструктурирането.
31. Резултатите от стрес тестовете (количествени и качествени) следва да се използват като входни данни за процеса за установяване на рисковия апетит и лимитите на институцията. Освен това, те следва да действат като инструмент за планиране при определянето на ефективността на новите и съществуващите бизнес стратегии и тяхното въздействие върху използването на капитала. За да бъде възможно това, основните резултати от стрес тестването следва да се приемат като предполагаеми загуби, изисквания за капитал и ликвидност, както и наличен капитал и ликвидност.
32. За да бъдат съдържателна част от системата за управление на риска на институцията, стрес тестовете следва да се провеждат с подходяща честота. Тази честотата следва да бъде определена в зависимост от обхвата и вида на стрес теста, естеството, мащаба, размера и сложността на институцията (принцип на пропорционалността), характеристиките на портфейла, както и промените в макроикономическата среда или бизнес дейностите на институцията.

4.3 Инфраструктура от данни

33. Институциите следва да гарантират, че програмата за стрес тестване е подкрепена от подходяща инфраструктура от данни.
34. За да гарантират, че е осигурена подходяща инфраструктура от данни, институциите, включително тези, които не са глобални системно значими институции (Г-СЗИ), следва да се стремят, доколкото е подходящо, да се придържат към принципите на Базелския комитет по банков надзор за ефективно обобщаване на данните за риска и отчитане на риска⁶.

⁶ <http://www.bis.org/publ/bcbs239.pdf>

35. Институциите следва да гарантират, че тяхната инфраструктура от данни има капацитета да обхване значителните нужди от данни на техните програми за стрес тестване и че са въвели механизми за гарантиране на тяхната постоянна способност да извършват стрес тестване, както е планирано, в съответствие с програмата.
36. Институциите следва да гарантират, че инфраструктурата от данни позволява гъвкавост и подходящи нива на качество и контрол.
37. Институциите следва да гарантират, че тяхната инфраструктура от данни съответства на техния размер, сложност, рисков и бизнес профил и позволява провеждането на стрес тестове, обхващащи всички съществени рискове, на които институцията е изложена.
38. Институциите следва да отделят достатъчно човешки, финансови и материални ресурси, за да гарантират ефективното разработване и поддръжка на своята инфраструктура от данни, включително системите за информационни технологии.
39. Институциите следва също да вземат предвид инфраструктурата от данни за стрес тестването като част от своята цялостна инфраструктура от информационни технологии и следва да обърнат достатъчно внимание на планирането на непрекъсваемостта на дейността, идентификацията на дългосрочни инвестиции и други ИТ процеси.

Възможности за обобщаване на данни за целите на стрес тестването

40. Институциите следва да поддържат и обновяват точни и надеждни данни за риска, за да извършват надеждни стрес тестове, и следва също да имат процес, посветен на обобщаването и създаването на такива данни.
41. Институциите следва да гарантират, че тяхното обобщаване на данни за риска се характеризира с точност и цялостност, пълнота, своевременност и приспособимост.
42. Институциите следва да гарантират, че данните се обобщават на до голяма степен автоматизирана основа, за да се намали вероятността от грешки. По-специално, следва да има въведени цялостни системи за съгласуване и контрол.
43. Институциите следва да имат капацитета да гарантират пълнотата на данните за риска. За тази цел институциите следва да се уверят, че данните за риска обхващат изцяло и задбалансовите рискове и са лесно достъпни на всяко ниво на институцията. Следва да се вземе предвид съществеността по отношение на съществуващия и потенциалния риск.
44. Институциите следва да могат своевременно да изготвят обобщена информация за риска, за да отговорят на всички изисквания за докладване при процеса на стрес тестване, следвайки различните етапи на осигуряване на качеството и проверка; за тази цел, институциите следва да разработят ефективна структура, която да гарантира навременност.

45. Институциите следва да могат да генерират обобщени данни, за да отговорят на широк набор от заявки при поискване, произтичащи от вътрешните нужди на институцията и външно – при запитвания от надзорните органи.

Практики за докладване за целите на стрес тестването

46. Институциите следва да гарантират, че техният процес за докладване на риска:
- а) е изцяло подкрепен от възможностите за обобщаване на данни;
 - б) правилно и точно предоставя обобщени данни за риска и отразява риска по прецизен начин;
 - в) обхваща всички съществени рискове, и по-специално, позволява идентификацията на възникващите уязвимости, които е възможно да бъдат допълнително оценени дори в рамките на същото стрес тестване;
 - г) осигурява или може да осигури допълнителна информация относно основните допускания, нива на толерантност или условия; и
 - д) съобщава информацията по ясен и кратък начин, включително съществената информация, съобразена с нуждите на получателите.

4.4 Обхват и покритие на стрес тестването

4.4.1 Общи изисквания

47. Стрес тестовете следва да вземат предвид всички видове съществен риск, имащ отношение към балансовите и задбалансовите активи и пасиви на институцията, включително съответните структурни предприятия.
48. Стрес тестовете следва да обхващат рисковете на различни нива в институцията. Във връзка с това, съгласно принципа на пропорционалността, обхватът на стрес тестването може да варира от опростени анализи на чувствителността на ниво портфейл или на ниво индивидуален риск до изчерпателни сценарии за стрес тестване на цялата институция.
49. Стрес тестовете следва да вземат предвид промените в корелациите между видовете риск и рисковите фактори на нивото на отделното предприятие или за цялата група. Те също следва да вземат предвид това, че корелациите обикновено се увеличават по време на икономически или финансови сътресения и че са необходими анализи за всеки отделен случай относно поведението на определени корелации в определени сценарии.

4.4.2 Стрес тестване на ниво портфейл и на ниво индивидуален риск

50. Институциите следва да провеждат стрес тестове на ниво индивидуален портфейл, като обхващат всички видове риск, които оказват влияние върху тези портфейли, използвайки анализи на чувствителността и сценарийни анализи. Институциите следва също да

идентифицират рисковите фактори и подходящото им ниво на стрес, където е възможно, на ниво индивидуален портфейл.

51. Институциите следва да се уверят, че провеждат стрес тестове за портфейлите и бизнес линиите или единиците, за да идентифицират междурисковите и вътрешнорисковите концентрации — т.е. концентрациите на общи рискови фактори в и между видовете риск (включително ефекти на разпространение на проблемите).
52. По-специално, при разглеждането на вътрешнорисковите концентрации институциите следва да обобщават данните за всички видове риск, особено пазарния и кредитния риск, за да получат по-добро разбиране на техните потенциални рискови концентрации в ситуация на стрес. Институциите следва да идентифицират потенциалните връзки между експозициите, които могат да бъдат рискови по време на периоди на икономически или финансови сътресения, както и да проверят допусканията относно зависимостите и корелациите между видовете риск в ситуация на стрес.

4.4.3 Стрес тестване за цялата институция

53. За да бъде осигурена пълна и цялостна картина на рисковете за институцията, в допълнение към стрес тестовете на нивото на отделните предприятия, следва да бъде проведено стрес тестване на ниво група и за всички портфейли и видове индивидуален риск.
54. Следва да се вземе предвид, че:
- а) рисковете на нивото на цялата институция могат да не са добре отразени при опростено обобщение на стрес тестовете за портфейлите, индивидуалните рискови области или бизнес единиците на групата;
 - б) корелациите, прихващането на отделни експозиции и концентрациите могат да доведат до двойно отчитане на рискове или до подценяване на въздействието на стресираните рискови фактори; и
 - в) рисковете за конкретна група могат да възникнат на нивото на цялата институция и следователно институциите следва да се уверят, че всички съществени рискове и съответните им рискови фактори също са идентифицирани на нивото на цялата институция; когато се разглеждат рисковете на нивото на цялата институция следва да се обърне специално внимание на рисковите концентрации на обща база.
55. Групите или институциите, които функционират на международно ниво, следва също да провеждат стрес тестове на нивото на бизнес единиците в конкретни географски региони или бизнес сектори, или бизнес линии, за да отчетат различните рискови фактори в различните дейности и региони.

4.5 Пропорционалност

56. В съответствие с принципа на пропорционалност програмата за стрес тестване на институцията следва да бъде съгласувана с индивидуалния ѝ рисков профил и бизнес модел.
57. Когато разработват и прилагат програмата за стрес тестване, институциите следва да вземат предвид своя размер и вътрешна организация, както и естеството, мащаба и сложността на своите дейности. Значимите институции и по-сложните институции, включително на консолидирано ниво, следва да имат по-усложнени програми за стрес тестване, а малките и не толкова сложни институции и групи (консолидирано ниво) могат да прилагат по-опростени програми за стрес тестване.
58. За целите на прилагането на принципа на пропорционалност и с цел да се осигури подходящо прилагане на изискванията, институциите и компетентните органи следва да вземат предвид следните критерии:
- а) размерът, изразен чрез общия счетоводен баланс на институцията или количеството на активите, държани от институцията или нейните дъщерни предприятия в обхвата на пруденциалната консолидация;
 - б) географското присъствие на институцията и размера на нейните операции в рамките на всяка юрисдикция;
 - в) правната форма и дали институцията е част от група, и ако отговорът е положителен, оценката на пропорционалността, извършена за групата;
 - г) дали институцията е допусната до търговия на регулиран пазар;
 - д) дали институцията има разрешение да използва вътрешни модели за измерване на капиталовите изисквания (напр. вътрешнорейтингов подход);
 - е) вид на разрешената дейност и услуги (например заеми и депозити, инвестиционно банкиране);
 - ж) основният бизнес модел и стратегията, естеството и сложността на бизнес дейностите и организационната структура на институцията;
 - з) стратегията по отношение за риска, рисковия апетит и действителния рисков профил на институцията, като се вземе предвид също така резултата от годишната оценка на капиталовата адекватност;
 - и) структурата на собствеността и структурата на финансиране на институцията;
 - й) видът клиенти (напр. на дребно, корпоративни, институционални, малки предприятия, публични субекти) и сложността на продуктите или договорите;
 - к) възложените на външни изпълнители процеси, услуги и дейности и техните дистрибуторски канали;

- л) съществуващите системи за информационни технологии, включително ИТ системи за непрекъсваемост на дейността и договорености за възлагане на външни изпълнители в областта, напр. информационни решения в облак.

4.6 Видове стрес тестване

4.6.1 Общи изисквания

- 59. Конкретната разработка, сложност и ниво на детайлност на методологиите за стрес тестовете следва да бъдат подходящи за естеството, мащаба и размера на институцията, както и сложността и нивата на риск на нейните бизнес дейности. Следва също да се вземе предвид стратегията и бизнес модела, както и характеристиките на портфейла на институцията.
- 60. Институциите следва да вземат предвид фазата в рамките на икономическия цикъл, когато разработват методологиите за стрес тестване, включително сценария и нуждите от евентуални управленски действия.
- 61. Институциите следва да идентифицират подходящи, смислени и стабилни механизми за превръщане на рисковите фактори в подходящи вътрешни рискови параметри (вероятност за неизпълнение (PD), загуба при неизпълнение (LGD), отписвания, корекции на справедлива стойност и т.н.), които предоставят поглед на рисковете за институцията и групата.
- 62. Връзката между стресираните рискови фактори и рисковите параметри следва да се основава не само на историческия опит и анализ на институцията, но следва да бъде допълнена, когато са налични и подходящи, със сравнителни показатели от външни източници и, когато е възможно, от надзорни насоки.
- 63. Поради сложността, свързана с моделирането на хипотетични и макроикономически рискови фактори/сценарии, институциите следва да са наясно със съответния риск от модела и да се уверят, че следните действия са били извършени при залагането на тези фактори/сценарии:
 - а) бил е извършен редовен и достатъчно консервативен експертен преглед на допусканията и механизмите на модела и се следва консервативен подход на моделиране, за да се отчете риска от модела;
 - б) било е приложено достатъчно ниво на консерватизъм, според необходимостта, при определянето на допускания, които са трудни за измерване по количествен начин (напр. диверсификация, прогнозиран експоненциален растеж, прогнозни такси, управленски становища за бъдещ период), но могат да имат въздействие върху резултатите от модела (напр. резултатите от моделите на нетни приходи преди провизии следва да се основават на достатъчни статистически данни, както и бизнес съображения); и

- в) зависимостите и чувствителностите на резултатите към допусканията са били взети предвид и тяхното въздействие се оценява периодично.
64. Недостатъците на моделите и механизмите, които свързват рисковите фактори със загубите или увеличените рискови параметри, следва да бъдат разбрани, ясно съобщени и взети предвид при тълкуването на резултатите. Моделите следва да вземат предвид взаимодействията между платежоспособността и финансирането на ликвидността и разходите по финансирането, за да не се подценява систематично и значително въздействието на шока. Когато е възможно, резултатите от различните подходи на моделиране следва да бъдат сравнявани (напр. за моделите на нетни приходи преди провизии следва да е налично сравнение между използвания модел и другите възможни подходи и обосновката за тяхното отхвърляне). Тези връзки следва да се основават на надеждни статистически модели. Въпреки това, ако наличността или качеството на данните или структурните прекъсвания в историческите данни не позволяват смислено прогнозиране (напр. за моделите на нетните приходи преди провизии е необходимо да има исторически данни, обхващащи лихвен цикъл и бизнес цикъл, както и информация относно промените в бизнес стратегията и организационната структура), количествените анализи следва да бъдат подкрепяни с качествени експертни становища. Дори когато основният процес на моделиране е надежден, експертните становища следва да играят роля при проверката на резултатите от модела.
65. Институциите следва да оценят възможните нелинейни взаимодействия между рисковите фактори и стресираните рискови параметри.

4.6.2 Анализ на чувствителността

66. Институциите следва да извършват анализи на чувствителността на нивото на индивидуалните експозиции, портфейли или бизнес единици, за цялата институция и за конкретни видове рискове, в съответствие с тяхната сложност. Институциите следва да оценят на кое ниво на обобщаване са приложими или дори осъществими анализите на чувствителността. Използването на експертни становища следва бъде изяснено подробно, когато е уместно.
67. Институциите следва да идентифицират съответните рискови фактори на различни нива на приложение на пруденциалните изисквания и за различните портфейли, бизнес единици и географски местоположения. Институциите следва да се уверят, че са обхванати всички относими видове рискови фактори, включително макроикономически и макрофинансови променливи, статистически аспекти на рисковите параметри (като например променливост на параметрите за вероятност от неизпълнение) и идиосинкратичните фактори като операционните рискове.
68. Институциите следва да определят рисковите фактори, идентифицирани чрез различните степени на острота, като важна стъпка в своя анализ, за да разкрият нелинейностите и праговите ефекти, т.е. критичните стойности на рисковите фактори, отвъд които реакциите на стреса се усилват.

69. Когато има съмнения относно надеждността на прогнозната зависимост между макроикономическите/макрофинансовите рискови фактори и рисковите параметри и по отношение на това дали е необходимо да се проверят резултатите от по-изчерпателните анализи на сценариите, институциите следва да се стремят да гарантират, че се извършват и анализи на чувствителността, като се подлагат на стрес статистически аспекти на рисковите параметри на портфейла съгласно историческите разпределения, допълнени от хипотетични допускания (напр. по отношение на бъдещите променливости).
70. Анализите на единични рискови фактори следва да бъдат допълнени от опростени анализи на няколко рискови фактора, когато се допуска комбинирано възникване, без да е задължително да се определя сценарий.
71. Институциите следва да поддържат списък на идентифицираните рискови фактори.

4.6.3 Сценариен анализ

72. Институциите следва да се уверят, че сценарийните анализи са основна част от тяхната програма за стрес тестване.
73. Разработването на сценарии за стрес тестове следва да не се основава единствено на исторически събития, а следва също да взема предвид хипотетични сценарии, основани на събития, които не са исторически. Институциите следва да се уверят, че разработените сценарии са ориентирани към бъдещето и вземат предвид системните и специфични за институцията промени в настоящето и близкото бъдеще. За тази цел институциите следва да се стремят да имат достъп до външни данни за сходни рискови среди, приложими за институции със сходни бизнес модели. Институциите следва да използват данни, които са приложими и налични. Приложимите данни могат да бъдат вътрешни и/или външни и да съчетават сравнителни показатели и надзорни насоки.
74. Следва да се разглежда набор от сценарии, за да бъдат обхванати различни събития и степени на острота, когато това е от значение и е осъществимо.
75. Институциите следва да се уверят, че техните сценарии за стрес тестове отговарят най-малко на следните изисквания:
- а) обръщат внимание на основните рискови фактори, на които институцията може да бъде изложена; в това отношение следва да се използват резултатите, получени от анализите на единични рискови фактори, които имат за цел да предоставят информация относно чувствителността към единични рискови фактори, за да се идентифицират сценарии, които включват стресиране на комбиниран набор от силно правдоподобни рискови фактори; нито един съществен рисков фактор не следва да бъде оставен без проверка под стрес или без да бъде взет под внимание;
 - б) обръщат внимание на основните специфични за институцията уязвимости, произтичащи от регионалните и секторните характеристики на институцията, както и специфичните експозиции на нейните продукти или предмет на дейност и политиките

- за финансиране: концентрационните и корелационните рискове, от вътрешнорисков и междурисков вид, следва да бъдат идентифицирани предварително;
- в) включват последователно описание на сценария, обхващащо всички основни рискови фактори, както и тяхното (бъдещо) развитие на основата на няколко активиращи събития (напр. парична политика, промени във финансовия сектор, цени на стоките, политически събития и природни бедствия); институциите следва да гарантират, че описанието на сценария е правдоподобно и непротиворечиво, когато се приема съвместно движение на рискови фактори и съответната реакция на пазарните участници; и, когато определени фактори се изключват от описанието на сценария, институциите следва да се уверят, че това изключение е изцяло обосновано и документирано;
 - г) са вътрешно съгласувани, така че да се гарантира, че идентифицираните рискови фактори имат поведение, съответстващо на другите рискови фактори при събитие на стрес и че те съдържат изрични прогнози и допускания относно структурата на зависимостите между основните рискови фактори; важно е да се изследват съвместните движения на рискови фактори, които могат да изглеждат противоречиви, за да бъдат открити нови чувствителности;
 - д) вземат предвид иновациите, и по-специално технологичните промени или сложните финансови продукти, без да пренебрегват тяхното взаимодействие с по-традиционни продукти; и
 - е) гарантират, че стресираните рискови фактори се превръщат във вътрешно последователни рискови параметри.
76. Институциите следва да определят времевия хоризонт на стрес тестването в съответствие с целта на тази дейност, характеристиките на портфейла на институцията като неговия падеж и ликвидността на стресираните позиции, когато е приложимо, както и рисковия профил. Стрес тестването за платежоспособността и стрес тестването за ликвидността изискват различни времеви хоризонти и сценарии.
77. Институциите следва да се уверят, че:
- а) стрес тестовете изрично вземат предвид динамичните взаимозависимости, напр. между икономически региони и между икономически сектори, включително финансовия сектор;
 - б) общият сценарий взема предвид динамиките за цялата система, напр. закриване на определени пазари и рискови концентрации в цял клас активи (напр. ипотеките); и
 - в) неблагоприятните динамики на противодействието, причинени от фактори като взаимодействия между изисквания за оценки, загуби и допълнителни обезпечения, са обхванати.

78. Институциите следва да извършват качествени оценки на вторичните ефекти и ефектите от противодействието на стреса на индивидуално ниво, когато е уместно и по-специално, ако не могат да бъдат установени надеждни количествени прогнози. Например отделната институция може да създаде корекции на цените или обема, за да вземе предвид някои стратегически ефекти (напр. нивото на стратегията на кредитиране) и да реагира вътрешно на сценария.

4.6.4 Острота на сценариите

79. Институциите следва да се уверят, че стрес тестването се основава на утежнени, но правдоподобни сценарии, и степента на острота следва да отразява целите на стрес теста. За тази цел стрес тестовете следва да бъдат:

- а) смислени по отношение на отразяването на съответните рискове за институцията с оглед да се насърчи стабилността на институцията при неблагоприятни условия, и в случая на системно значимите банки, също финансовата система във всички фази на икономическия цикъл и при колебания на пазара, включително на пазарите за финансиране; и
- б) последователно прилагани за цялата институция, без да се забравя, че въздействието на идентичните сценарии не е задължително да е сериозно за всички бизнес линии.

80. Институциите следва да се уверят, че се разглеждат различни нива на острота за анализа на чувствителността и сценарийното стрес тестване, като се обхваща поне един тежък икономически спад за оценката на капиталовата адекватност и целите на капиталовото планиране.

81. Институциите следва да се уверят, че остротата се определя, като се вземат предвид конкретните уязвимости на всяка институция към даден сценарий на основата на нейния бизнес модел (напр. експозиция на международни пазари). Институциите следва да разработят свои собствени сценарии и следва да не зависят от сценариите на надзорните органи. При оценката на остротата на сценария институцията следва да е запозната с динамиките на рисковите среди и опита на институциите със сходни бизнес модели.

82. Институциите следва да се уверят, че техните сценарии оценяват абсолютните и относителните промени в рисковите фактори. При абсолютен сценарий степента на острота следва да бъде пряка промяна на рисковия фактор и да не зависи от текущото ниво. При относителен сценарий степента на острота следва да зависи от текущото ниво и икономическа обстановка (напр. растежът на БВП намалява с 2 %, т.е. относителна промяна в абсолютното ниво). Например отрицателна промяна на БВП от 2% от начална точка със значително положително отклонение от потенциалния БВП (т.е. текущият БВП е значително над структурния БВП) няма задължително да доведе до съществен ефект на стрес върху БВП в абсолютно отношение/по отношение на нивото. По същия начин колкото по-влошена е текущата икономическа ситуация в началото, толкова по-сериозен е стресът на относителния сценарий. Институциите следва да гарантират, че техният избор на сценарий е с достатъчна острота, както в относително, така и в абсолютно

отношение. Изборът и неговото въздействие върху степента на острота следва да бъдат обосновани и документирани.

83. За оценката на подходящата степен на острота на сценариите институциите следва също да ги сравнят със сценариите, очертани в тяхното обратно стрес тестване, като вземат предвид конкретните последици от разработката на обратните стрес тестове за правдоподобността на сценария.

4.6.5 Обратно стрес тестване

Изисквания

84. Институциите следва да извършват подходящо обратно стрес тестване като част от тяхната програма за стрес тестване, споделящо същото управление, ефективна инфраструктура и стандарти за качество, и да допълнят другите видове стрес тестове, като вземат предвид естеството, размера, мащаба и сложността на своите бизнес дейности и рискове. Малките и не толкова сложни институции могат да се фокусират повече върху качествените аспекти на обратното стрес тестване, докато за по-големите и по-сложни институции се изискват по-сложни техники за обратно стрес тестване. Обратното стрес тестване следва да бъде ясно определено по отношение на разпределението на отговорностите и ресурсите и следва да бъде подкрепено от подходяща и гъвкава инфраструктура, както и от писмени политики и процедури. Обратното стрес тестване следва да се провежда редовно от всички видове институции и на същото ниво на прилагане като ВААК и ВААЛ (напр. за цялата институция и обхващащо всички относими видове риск).
85. Институциите следва да включват сценарии, идентифицирани чрез обратното стрес тестване, за да допълнят набора от сценарии за стрес тестове, които провеждат, и, за целите на съпоставимостта, за да оценят общата острота, което ще позволи идентификацията на утежнени, но въпреки това правдоподобни сценарии. Обратното стрес тестване следва да подпомага оценката на остротата на сценариите за стрес тестване за целите на ВААК и ВААЛ. Остротата на сценариите на обратните стрес тестове може също да бъде оценена, като се сравни, наред с другото, с исторически и други надзорни и публично достъпни сценарии.
86. При провеждането на своите обратни стрес тестове институциите следва също да преценят дали несъстоятелността на един или повече от основните им контрагенти или значително сътресение на пазара, произтичащо от несъстоятелността на основен пазарен участник (отделно или комбинирано), би причинило предварително определения резултат.

Използване на обратно стрес тестване

87. Институциите следва да използват обратното стрес тестване като регулярен инструмент за управление на риска, за да подобряват своята информираност относно текущите и

потенциалните уязвимости, като предоставят добавена стойност за управлението на риска на институциите. Принципът на пропорционалност се прилага спрямо всички аспекти на използването на обратно стрес тестване. Институциите следва също да вземат предвид, че предварително определените резултати на обратното стрес тестване могат да бъдат предизвикани от обстоятелства, различни от обстоятелствата, анализирани в стрес теста.

88. Като част от своето бизнес планиране и управление на риска институциите следва да използват обратно стрес тестване, за да определят жизнеспособността и устойчивостта на своите бизнес модели и стратегии, както и за да идентифицират обстоятелствата, при които те могат да бъдат проблемни или да има вероятност да станат проблемни по смисъла на член 32 от Директива 2014/59/ЕС. Важно е институциите да идентифицират показателите, които предоставят предупреждения, когато даден сценарий се превръща в реалност. За тази цел институциите следва:

- а) да идентифицират предварително определения резултат, който ще бъде тестван (напр. за бизнес модел, който се превръща в нежизнеспособен);
- б) да идентифицират възможните неблагоприятни обстоятелства, които биха ги изложили на значителни уязвимости и биха предизвикали предварително определения резултат;
- в) да оценят (в зависимост от размера на институцията, както и от естеството, мащаба, сложността и степента на риска на нейните бизнес дейности) вероятността събития, включени в сценариите, да доведат до предварително определения резултат; и
- г) да въведат ефективни механизми, процеси, системи или други мерки, за да предотвратят или редуцират идентифицираните рискове и уязвимости.

89. Институциите следва да използват обратно стрес тестване при планирането и вземането на решения и за да проверяват своите бизнес модели и стратегии, така че да идентифицират и анализират какво би могло да доведе до превръщането на техните бизнес модели в нежизнеспособни, като например оценката на способността за генериране на приходи през следващите месеци и устойчивостта на стратегията за генериране на приходи за по-дълъг период на основата на стратегически планове и финансови прогнози. Очаква се ръководният орган и висшето ръководство да участват в целия процес.

90. Когато обратното стрес тестване разкрива, че рискът на институцията от неуспех на нейния бизнес модел е неприемливо висок и не съответства на нейния рисков апетит, институциите следва да планират мерки, за да предотвратят или редуцират този риск, като вземат предвид времето, с което институцията следва да разполага, за да реагира на такива събития и да въведе тези мерки. Като част от тези мерки институцията следва да прецени дали са необходими промени на нейния бизнес модел. Тези мерки, определени чрез обратно стрес тестване, включително всички промени на бизнес плана на

институцията следва да бъдат документирани подробно във ВААК документацията на институцията.

91. Институциите с определени бизнес модели, напр. инвестиционни дружества следва да използват обратно стрес тестване, за да изследват своите уязвимости към екстремни събития, в частност, когато техните рискове не са достатъчно добре обхванати от традиционните (напр. за платежоспособността и ликвидността) стрес сценарии, основани на макроикономически шокове.
92. Институциите, които използват вътрешни модели за кредитен риск, кредитен риск от контрагента и пазарен риск, когато извършват своето обратно стрес тестване в съответствие с член 177, член 290, параграф 8 и член 368, параграф 1, буква ж) от Регламент (ЕС) № 575/2013, следва да се стремят да идентифицират утежнени, но правдоподобни сценарии, които биха могли да доведат до значителни неблагоприятни резултати и потенциално да поставят под въпрос цялостната жизнеспособност на институцията. Институциите следва да разглеждат тези обратни стрес тестове като основен компонент от своите вътрешни модели за изчисление на капиталовите изисквания и като регулярен инструмент за управление на риска за разкриване на възможните недостатъци на тези вътрешни модели. При тежки стрес сценарии, макар че това не трябва винаги да се приема като индикатор, че моделирането на входните данни във формулата на вътрешнорейтинговия подход са неподходящи, рискът от модела се увеличава и може да доведе до срив на предвидимостта на модела.
93. Институциите следва да извършат качествени анализи при разработването на добре определено описание за обратното стрес тестване и следва ясно да разбират неговото противодействие и нелинейни ефекти, като вземат предвид динамиките на риска и комбинациите и взаимодействията между и за всички видове риск. При разработването на добре определеното описание институцията следва да вземе предвид външните екзогенни събития, като например икономически събития, срив в сектора, политически събития, съдебни спорове и природни явления, както и рисковите фактори като операционен риск, риск от концентрация и корелации, репутационни рискове и загуба на доверие, и комбинации от тези събития и фактори. Правилната степен на участие на ръководния орган на институцията в обсъжданията на описанието е от ключово значение, като следва да се вземат предвид възможните конкретни уязвимости и въздействието върху цялата институция.
94. Институциите следва да извършват количествени и по-усложнени анализи, вземайки предвид големината на институцията, и естеството, мащаба, сложността и степента на риска на нейните бизнес дейности, при определянето на конкретните нива на загуби или други неблагоприятни въздействия върху нейния капитал, ликвидност (напр. достъпа до финансиране, по-специално до увеличения в разходите за финансиране) или цялостна финансова позиция. Институциите следва да работят в обратен ред по количествен начин, за да идентифицират рисковите фактори и необходимия диапазон на промени, които биха могли да причинят такива загуби или неблагоприятно въздействие (напр. да

определят подходящото ниво на загуби или друго измерване на лихвения процент в счетоводния баланс на финансовата институция, като например капиталови съотношения или ресурси за финансиране). Институциите следва да разбират и документират подробно източниците на риск (напр. да се вземат като резултат конкретните източници на факторите, които са имали най-голямо въздействие върху екстремните стойности на портфейла), ключовите бизнес линии и ясно и последователно описание относно слабостите и съответните сценарии (напр. относно основните допускания и чувствителността на резултатите към тези допускания във времето), които предизвикват предварително определените резултати и редицата от събития и вероятното пренасяне (напр. най-важните фактори могат да бъдат съотнесени към макроикономически променливи съгласно комбинациите за съответните целеви загуби/капитал в портфейла), идентифицирайки скритите уязвимости (напр. скрити корелации и концентрации) и ефектите на припокриване.

95. Институциите следва, когато е уместно, да използват анализи на чувствителността като начална точка за обратното стрес тестване, напр. промяна на един или няколко относими параметъра към някоя екстремна стойност, за да се достигнат предварително планираните резултати. Институцията следва да разгледа няколко обратни анализа на чувствителността за кредитния риск (напр. колко на брой големи клиенти трябва да изпаднат в неизпълнение преди да бъде изчерпан капитала за покриване на загуби), пазарния риск, ликвидния риск (напр. стрес върху депозитите в сектора на търговия на дребно и обстоятелствата, които биха изразходвали ликвидните резерви на институцията) и операционния риск, измежду други рискове, и комбинирания анализ, при който всички рискове са обхванати едновременно. Въпреки това институцията не следва да използва основно анализ на чувствителността и опростени показатели за измерване, за да идентифицира подходящия сценарий за обратния стрес тест. Качественият анализ следва да доведе до идентификацията на подходящия сценарий, комбинирайки експертни становища от различни бизнес области, тъй като обмислянето може да бъде най-ефективният начин за предотвратяване на неуспеха на бизнес модела. Следва да бъде разработено съвместно стресиране на всички относими рискови параметри чрез статистически аспекти (напр. променливост на рисковите фактори в съответствие с историческите наблюдения, допълнени с хипотетични, но правдоподобни допускания). Правдоподобността на измененията на параметрите, необходима, за да бъдат достигнати предварително определените резултати, предоставя първоначална идея относно евентуалните уязвимости в институцията. За да бъде оценена правдоподобността, следва да бъде приложено, измежду другото, историческо (с няколко променливи) вероятно разпределение — коригирано, когато бъде сметено за необходимо, съгласно експертните становища. Качествени анализи и оценки, съчетаващи експертни становища от различни бизнес области, следва да ръководят идентификацията на подходящите сценарии.
96. Институциите следва да използват обратно стрес тестване като инструмент за събиране на информация относно сценариите, което включва комбинация от стрес за платежоспособността и ликвидността, когато традиционното моделиране може да не

успее да обхване сложните аспекти на реалните ситуации. Институциите следва да използват обратно стрес тестване, за да проверяват своите капиталови планове и ликвидни планове. Когато е уместно, институциите следва да идентифицират и анализират ситуациите, които биха могли да влошат едно събитие на стрес за ликвидността и да го превърнат в събитие на стрес за платежоспособността, и обратно, и в крайна сметка - до несъстоятелност. Институциите следва да се стремят да прилагат обратното стрес тестване по интегриран начин за рисковете за капитала или ликвидността с цел да подобрят разбирането и управлението на съответните рискове в екстремни ситуации.

Действия и планиране за възстановяване

97. Институциите следва да разработят сценарии на сериозни макроикономически и финансови сътресения с различна острота (включително събития за цялата система, специфичен за правния субект стрес и стрес за цялата група), които да бъдат използвани в плановете за възстановяване съгласно член 5, параграф 6 от Директивата за възстановяване и реструктуриране на банките (ДВПБ) и EBA/GL/2014/06, и да използват конкретно обратно стрес тестване, за да разработят сценарии на „близо до неизпълнение“ (институцията е близо до неизпълнение, но не го е достигнала) и като входни данни за обосноваване и тестване на ефикасността и ефективността на своите дейности за възстановяване и своите планове за възстановяване, и да анализират чувствителностите около съответните допускания. Такива сценарии на „близо до неизпълнение“ следва да идентифицират и описват момента, който би довел до това бизнес моделът на институцията или групата да се превърне в нежизнеспособен освен ако не бъдат успешно приложени действията за възстановяване. Сценариите следва също да позволят прогнозиране на резултатите и устойчивостта на всички налични опции за възстановяване. Използваната терминология в описанието на сценариите за възстановяване следва да помогне за определянето на това кои опции за възстановяване са били тествани при определени стрес сценарии. Описанието следва да има достатъчно ниво на детайлност чрез набор от количествени допускания и качествено описание, за да се определи дали сценарият е приложим за институцията и каква острота има. Събитията следва да бъдат определени в логическа последователност, а допусканията в основата на главните активатори (напр. нетни приходи, рисково претеглени активи (РПА), капитал) следва да бъдат указани много ясно. Сценариите следва също да вземат предвид възможното прогнозиране на ефектите на взаимодействието от изпълнението на различни опции за планове за възстановяване в един и същ стрес сценарий. Сценариите следва също да позволяват разбиране на това как се развиват събитията, като предоставят подходяща времева линия, от която става ясно в кой момент във времето ще се развият определени действия (с последствия за надеждността и осъществимостта). Целта на тази дейност е да се провери ефективността на опциите за възстановяване на институциите при възстановяването на финансовата сила и жизнеспособността, когато институцията претърпи толкова тежък стрес.

98. Стрес тестовете за целите на ВААК и ВААЛ и плановете за възстановяване не следва да бъдат взаимосвързани, поради различните цели на двата набора обратни стрес тестове, но трябва да се сравняват един с друг.
99. Институциите следва да използват обратно стрес тестване, което да помага при разработването, оценката и калибрирането на сценариите на „близо до неизпълнение“, използвани за плановете за възстановяване.
100. Институциите следва да използват обратно стрес тестване, за да идентифицират рисковите фактори, да разберат по-добре и да опишат сценариите, които биха довели до „близо до неизпълнение“, като оценят действията за възстановяване, които биха могли да бъдат надеждно приложени, предварително или в хода на развитието на рисковите фактори или сценарии.
101. Обратното стрес тестване следва да подпомага сценариите за плановете за възстановяване, като използва описания на динамични и количествени сценарии, които следва да обхващат:
- а) активаторите на възстановяването (т.е. в кой момент институцията би приложила действие за възстановяване в хипотетичен сценарий);
 - б) изискваните действия за възстановяване и тяхната очаквана ефективност, включително метода за оценка на тази ефективност (т.е. индикатори, които следва да бъдат следени, за да се потвърди, че не са необходими допълнителни действия);
 - в) подходящото време и процес за действията за възстановяване; и
 - г) в случай на допълнителен стрес, точки б) и в) за евентуални допълнителни действия за възстановяване, изисквани, за да се обърне внимание на остатъчните рискове.

4.7 Индивидуални рискови области

102. Институциите следва да се уверят, че стрес тестването на индивидуални рискове са пропорционални на естеството, размера и сложността на тяхната дейност и рискове.
103. Институциите следва да вземат предвид, на индивидуално ниво, въздействието на вторичните ефекти в индивидуалния риск за стрес тестването.

4.7.1 Кредитен риск и риск от контрагента

104. Институциите следва да анализират най-малко:
- а) възможността на кредитополучателя да изплати своите задължения, напр. вероятност от неизпълнение;
 - б) процента на възстановяване в случай на неизпълнение от страна на кредитополучател, включително влошаването на стойността на обезпечението или кредитоспособността на доставчика на гаранции, напр. загуба при неизпълнение; и

- в) размера и динамиките на кредитната експозиция, включително ефекта на неусвоените от кредитополучателите ангажименти, напр. експозиция, свързана с неизпълнение.
105. Институциите следва да се уверят, че техните стрес тестове за кредитния риск за цялата институция обхващат всички техни позиции в банковия и търговския портфейл, включително хеджираните позиции и експозициите към централна клирингова къща.
106. Институциите следва да се стремят да определят конкретните рискови фактори и да зададат предварително как тези фактори могат да въздействат на техните общи загуби от кредитен риск и капиталовите изисквания. Институциите следва да се стремят да определят това за всеки конкретен клас експозиции (напр. факторите, свързани с ипотеките, могат да бъдат различни от тези, които се отнасят до класовете корпоративни активи).
107. Институциите следва да гарантират, че кредитният риск се оценява на няколко нива на шокови сценарии, от опростени анализи на чувствителността до стрес тестове за цялата институция или за цялата група, по-специално:
- а) шокови сценарии за целия пазар (напр. рязко забавяне на икономиката, което въздейства на качеството на портфейла за всички кредитори);
 - б) специфични за контрагента и идиосинкратични шокови сценарии (напр. банкрут на най-големия банков кредитор);
 - в) специфични за сектора и региона шокови сценарии; и
 - г) комбинация от горните.
108. Институциите следва да подложат рисковите фактори на анализи на чувствителността, които от своя страна следва да предоставят количествена обща информация за разработването на сценариите.
109. Институциите следва да прилагат различни времеви хоризонти, когато прилагат своите стрес сценарии. Времевият хоризонт следва да варира от един ден (единични ефекти) до по-дълги срокове (напр. икономически спад, протичащ с бавни темпове).
110. При стрес тестване на стойностите на финансови обезпечения институциите следва да идентифицират условията, които биха могли да въздействат неблагоприятно на реализируемата стойност на техните обезпечения, включително влошаването на кредитното качество на издателите на обезпечения или на пазарната ликвидност.
111. При разработването на сценарии институциите следва да вземат предвид въздействието на събитията на стрес върху различните видове риск, напр. ликвидния и пазарния риск, и възможността за пренасяне на отрицателните последици между институциите.

112. Институциите следва да измерят количествено въздействието на сценария по отношение на кредитните загуби (т.е. провизии), рисковите експозиции, приходите и изискванията за собствен капитал. Освен това институциите следва да могат да измерят количествено такива въздействия чрез съответните сегменти/портфейли.
113. Институциите следва да вземат предвид, където е възможно, следните приложими параметри: вероятност от неизпълнение (PD), загуба при неизпълнение (LGD), експозиция при неизпълнение (EAD), очаквана загуба (EL) и размера на рисковата експозиция, както и въздействието на кредитните загуби и изискванията за собствен капитал.
114. За оценката на бъдещите загуби в стрес тестовете институциите следва, когато е уместно, да разчитат на параметри на кредитния риск, различни от използваните при изчислението на капиталовите изисквания, които обикновено са параметри за целия цикъл или хибридни параметри (комбинация от параметрите за целия цикъл и параметрите за момент във времето) за PD и при условия на спад за LGD. По-специално институциите следва, когато е уместно, да прилагат прогнози въз основа на параметри за момент във времето в съответствие с остротата на сценария за целите на оценката на кредитните загуби.
115. За изчисляването на EAD институцията следва също да разгледат кредитния конверсионен фактор (CCF) и по-специално въздействието на законовата възможност на институцията едностранно да анулира неуسوени суми от поети кредитни улеснения особено в условия на стрес.
116. Институциите следва да прилагат, до колкото е възможно, подходи за вътрешно моделиране на кредитния риск, за да проверят историческите взаимоотношения и данни, както и симулации на миграции на кредитно качество между категориите експозиции, за да представят прогнози на загубите.
117. При оценката на своя риск от контрагенти със завишено ниво на ливъридж или предприятия, извършващи паралелна банкова дейност институциите следва да вземат предвид рисковите концентрации и следва да не предполагат съществуването на споразумения за обезпечения или непрекъснато повторно обезпечаване, които може да не са налични при сериозни шокове за пазара. Институциите следва да се стремят да обхванат такива корелирани рискове от опашката по подходящ начин.

4.7.2 Секюритизация

118. Институциите следва да вземат предвид рисковете от секюритизации от структурирани кредитни продукти, обикновено създадени чрез преокомплектоване на паричните потоци от пул от активи в различни траншове или обезпечени с активи ценни книжа, вземайки предвид различните позиции, които институциите могат да имат в процеса на секюритизация в ролята на оригинатор, спонсор или инвеститор.

119. Институциите следва да гарантират, че стрес тестването на секюритизираните активи обръща внимание на кредитния риск от основния пул от активи, включително риска от неизпълнение, възможността за нелинейни и динамични корелации на неизпълнение, както и промените в стойностите на обезпеченията. Институциите следва да вземат предвид цялата относима информация по отношение на конкретната структура на всяка секюритизация, като например реда на транша, относителния дял на транша, кредитните улеснения и детайлизираността, изразени по отношение на реалния брой експозиции.
120. Чувствителността към системни пазарни ефекти, въздействащи например на изчерпването на ликвидността или увеличението на корелациите на активите, на всички нива на структурирания продукт следва да бъде внимателно разгледана. В допълнение, следва да бъде оценен ефектът от репутационните рискове, водещи например до проблеми с финансирането.
121. Стрес тестовете следва да обръщат внимание на всички относими договорни споразумения, потенциалното въздействие на внедрените активатори (напр. клаузи за предсрочна амортизация), ливъриджа на секюритизационната структура и рисковете за ликвидността/финансирането, произтичащи от структурата (т.е. несъответствията в паричните потоци и условията за предплащане, включително по отношение на промените в лихвените проценти).
122. Сценариите следва също да вземат предвид неизпълнението от страна на един или повече договорни контрагенти, участващи в секюритизационната структура, особено на тези, действащи като гаранتي за определени траншове.
123. Ако институцията разчита на външни рейтинги, за да оценява риска от секюритизирани продукти, външните рейтинги следва да бъдат прегледани критично, а сценариите, при които се стресират рейтингите, включително специфичните за класовете рейтинги проценти на обезценка, следва да бъдат оценени, напр. чрез стресиране на матриците на прехвърляне на (историческите) рейтинги.
124. При разработването на подхода за стрес тестване институциите следва да вземат предвид следното:
- а) въздействието на стрес тестовете върху структурираните кредитни продукти ще се осъществи на нивото на пула от активи като увеличени неизпълнения (или PD и LGD, когато е приложимо) и следователно увеличени очаквани загуби/проценти на обезценка и регулаторни капиталови изисквания (както и увеличена вероятност за спадове) следва да бъдат очаквани по време на шокове; и
 - б) че може да има допълнително въздействие, породено от намаления в нетните парични потоци, увеличения в търговските загуби и корекции на стойността или от влошаването на регулаторните показатели за измерване като коефициента на нетно стабилно финансиране.

4.7.3 Пазарен риск

125. Институциите следва да вземат предвид пазарния риск, особено рисковете, определени от загубите, причинени от неблагоприятни промени в стойността на позициите, произтичащи от движения в пазарните цени за рисковите фактори, свързани със стоки, кредити, капиталови инструменти, чуждестранна валута и лихвени проценти. Лихвеният риск в търговския портфейл следва да бъде считан от институциите като компонент на пазарния риск.
126. Институциите следва да провеждат стрес тестове за своите позиции във финансови инструменти в търговския портфейл и портфейла по справедлива стойност, отчетена чрез друг всеобхватен доход (FVOCI) (т.е. счетоводни термини за класифициране на финансови активи), включително секюритизационни инструменти/позиции и покрити облигации. Тези стрес тестове следва също да бъдат провеждани като част от стрес тестването за цялата институция, както и за целите на управлението и изчислението на пазарния риск.
127. Институциите следва да приложат набор от утежнени, но правдоподобни сценарии за всички позиции, посочени в предишния параграф, напр. изключителни промени в пазарните цени, недостиг на ликвидност на пазарите и неизпълнение от страна на големи пазарни участници. Взаимозависимостите и корелациите между различните пазари и следователно неблагоприятните промени в корелациите следва, когато е относимо, също да бъдат взети предвид и отчетени. Въздействието върху счетоводната корекция на кредитната оценка (CVA) и върху резервите, свързани с портфейлите на институциите (напр. резерви за ликвидност, за моделиране на несигурности), следва да бъдат взети предвид с еднаква сила в стрес тестовете. Стрес тестването на резервите за пазарен риск следва да бъде обосновано.
128. При калибрирането на тези стрес тестове институциите следва да вземат предвид най-малко естеството и характеристиките на своя портфейл и свързаните финансови инструменти (напр. традиционни/екзотични продукти, ликвидност, падеж), своите търговски стратегии и вероятността, свързаните разходи и съответното потенциално време за пълното хеджиране или управлението на рисковете при тежки пазарни условия.
129. Тъй като инструментите и търговските стратегии се променят с времето, институциите следва да гарантират, че техните стрес тестове се развиват, за да се адаптират към тези промени.
130. Институциите следва да разработят подходящ подход за обхващане на подценяването на риска на опашката чрез исторически данни (дебели опашки), където е приложимо, напр. чрез прилагане на тежки хипотетични сценарии и, когато рискът се оценява спрямо нива на доверителност в проценти, следва да вземат предвид събития на опашката, отвъд тези нива на доверителност.
131. По-специално институциите следва да:

- а) оценят последствията от сериозни сътресения на пазара и да идентифицират правдоподобни сценарии, които могат да са свързани с изключително високи загуби, които следва, когато е уместно, също да включват събития с ниска вероятност за всички основни видове риск, особено различните компоненти на пазарните рискове; за стрес тестовете на ниво портфейл могат да се изследват ефектите от неблагоприятните промени в корелациите; и могат да бъдат взети предвид редуциращите ефекти на управленските действия, ако те се основават на правдоподобни допускания относно пазарната ликвидност; и
- б) разполагат със списък от мерки, съдържащи лимити и други възможни действия, които да бъдат предприети за намаляване на рисковете и запазване на собствения капитал; по-специално лимитите за рисковете, свързани с обменния курс, лихвения процент, цената на капиталовите инструменти и цената на стоките, определени от институциите, следва, когато е относимо, да бъдат взети предвид спрямо резултатите от изчисленията на стрес тестването.

4.7.4 Операционен риск

132. Институциите следва да са наясно, че съответните рискови параметри, свързани с операционния риск могат да произтичат от неподходящи или неуспешни вътрешни процеси, хора и системи, включително правни рискове, или от външни събития, и могат да въздействат върху всички продукти и дейности в рамките на институцията.
133. За да бъдат подложени на стрес подходящите рискови параметри, институциите следва да използват ефекта от операционните загуби върху отчета за печалбите и загубите като основен показател за измерване. Всяко присъщо въздействие, причинено от събитието на операционен риск следва да бъде считано като загуба от операционен риск (напр. присъщи въздействия от алтернативни разходи или вътрешни разходи като извънреден труд/бонуси и т.н., когато те се отнасят до събитието на операционен риск). В допълнение, и само за целите на стрес тестването, следва да бъдат включени всички загуби на бъдещи доходи, причинени от събитие на операционен риск (без вторичните ефекти върху макроикономическата среда). Най-малко институциите в обхвата на усъвършенствания подход за измерване (AMA) следва също да вземат предвид тези загуби с преминаването им към вътрешната база данни за загубите, за да изчислят допълнителните капиталови изисквания. Когато използват исторически данни, външни данни или сценарии като входни данни за прогнозите за отчета за печалбите и загубите и за рисковото претеглените активи, институциите следва да вземат предвид и да избягват възможните ефекти на двойно отчитане от страната на входните данни.
134. Тъй като операционните загуби могат да предизвикат вторични ефекти (т.е. репутационен риск), за да отчетат такива ефекти, програмите за стрес тестване на операционния риск следва да бъдат изцяло интегрирани в стрес теста за цялата институция и следва да включват взаимовръзки с изискванията за ликвидност и собствен капитал. Институциите следва да анализират най-малко:

- а) експозицията на институцията към дейностите и съответната ѝ риск култура и предишните данни за операционни загуби с фокус върху нивото и промяната в загубите и brutния доход за последните няколко години;
 - б) бизнес средата, включително географските местоположения, в които институцията оперира, и макроикономическите условия;
 - в) промените в числеността на персонала и размера и сложността на счетоводния баланс през последните няколко години, включително структурните промени поради корпоративни събития, като сливания и придобивания;
 - г) промени в значими елементи на инфраструктурата за информационни технологии;
 - д) степента и ориентацията на стимулиране в схемите за заплащане;
 - е) сложността на процесите и процедурите, продуктите и системите за информационни технологии;
 - ж) степента на възлагане на дейности на външни изпълнители по отношение на концентрационния риск, свързан с всички споразумения за възлагане на външни изпълнители и външни пазарни инфраструктури; и
 - з) уязвимостта на риска от модела особено в области, свързани с търгуването на финансови инструменти, измерването и управлението на риска и разпределението на капитал.
135. Идиосинкратичните рискови фактори също следва да бъдат разгледани и използвани като входни данни за разработването на сценарии. По принцип, институциите използващи AMA следва да стресират факторите, свързани с бизнес средата и вътрешния контрол (BEICFs).
136. Институциите следва да вземат предвид взаимодействията и индивидуалните експозиции към такива идиосинкратични рискови фактори при определянето на своята експозиция към операционен риск.
137. Институциите следва да анализират внимателно възможното взаимодействие на загубите, свързани с операционния риск, с кредитните и пазарните рискове.
138. Анализът на събитията от стрес тестовете следва да включва експертни становища и най-малко събития с ниска честота и висока острота.
139. Институциите следва да разработят утежнени, но правдоподобни събития на стрес. Допусканията могат да са различни от допусканията, използвани при стрес сценариите за кредитен и пазарен риск. Когато една институция разширява своята дейност на местния или на международните пазари чрез сливания и придобивания и разработване на нови продукти или нови бизнес линии, утежнените, но правдоподобни сценарии за стрес тестовете следва да се основават на експертни становища, за да преодолеят възможната липса на историческа информация.

140. Институциите следва да изградят своя програма за стрес тестване на основата на вътрешни и външни данни, като също така анализират внимателно:

- а) използването на претеглящи коефициенти (напр. в ситуация, в която външните данни са били намалени, мащабирането може да бъде намалено) и възможните нужди от допълнителни въздействия, произтичащи от променящите се претеглящи коефициенти в ситуация на стрес; и
- б) критериите за определяне на приложимостта на данните (напр. данни за голяма загуба, считани за неприложими, могат да се използват в стрес теста в допълнение към изискванията на Регламента за капиталовите изисквания (РКИ).

4.7.5 Риск от неправомерно поведение и свързани разходи за съдебни спорове

141. Институциите следва да вземат предвид, че риска от неправомерно поведение, като част от правния риск в обхвата на операционния риск, възниква от настоящия или бъдещ риск от загуби от неправилно предоставяне на финансови услуги и свързаните разходи за съдебни спорове, включително случаи на умишлено или небрежно неправомерно поведение.

142. При стрес тестването институциите следва да оценят относимостта и значимостта на следните експозиции към риск от неправомерно поведение и свързаните разходи за съдебни спорове:

- а) неправомерни продажби на продукти на пазарите на дребно и едро;
- б) принудителни кръстосани продажби на продукти на клиенти на дребно, като банкови сметки в пакет или допълнителни продукти, от които клиентите нямат нужда;
- в) конфликт на интереси при извършването на дейността;
- г) манипулиране на сравнителни лихвени проценти, обменни курсове или други финансови инструменти или индекси с цел повишаване на печалбите на институцията;
- д) несправедливи бариери пред смяната на финансови продукти, докато съществуват, и/или пред смяната на доставчици на финансови услуги;
- е) лошо проектирани дистрибуторски канали, които може да доведат до конфликт на интереси с фалшиви стимули;
- ж) несправедливи автоматични подновявания на продукти или неустойки за прекратяване; и
- з) несправедливо обработване на клиентски рекламации.

143. При измерването на риска от неправомерно поведение институциите следва да вземат предвид а) несигурността относно провизиите или очакваните загуби, произтичащи от събития, свързани с неправомерно поведение; и б) екстремните загуби, свързани с

рискове от опашката (неочаквани загуби). Институциите следва да оценят своите капиталови нужди при такива събития и сценарии и следва също да вземат предвид репутационния ефект на загубите от неправомерно поведение. По принцип очакваните загуби от известните проблеми, свързани с неправомерно поведение следва да бъдат обхванати от провизии и включени в отчета за печалбите и загубите, а неочакваните загуби се изчисляват количествено и са обхванати от капиталовите изисквания на институцията. Възможните остатъчни суми след прогнозирането на стресираните загуби от неправомерно поведение следва да бъдат включени в оценката на потенциалните капиталови нужди на институцията.

144. За да бъде обхванат риска от това провизиите да бъдат недостатъчни или ненавременни, институциите следва да оценят очакваните загуби от риска от неправомерно поведение, които превишават съществуващите счетоводни провизии, и да ги отчетат в своите прогнози. Когато е уместно, институциите следва да оценят дали бъдещите печалби ще бъдат достатъчни, за да обхванат тези допълнителни загуби или разходи в сценариите, и да включат тази информация в своите капиталови планове.
145. Институциите следва да събират и анализират количествена и качествена информация относно размера на своя бизнес в съответните уязвими области. Институциите следва да предоставят информация, която да подкрепи съществените допускания в основата на техните прогнози за разходите при неправомерно поведение.
146. В редки случаи, при които институцията не е в състояние да предостави прогноза относно индивидуален съществен риск от неправомерно поведение, поради степента на несигурност, институцията следва да изясни, че случаят е такъв, и да предостави доказателства и допускания, подкрепящи нейната оценка.
147. Стрес тестването следва също, когато е уместно, да се използва за оценка на екстремните загуби, свързани с рисковете от опашката (неочаквани загуби), и дали следва да бъде поддържан допълнителен капитал по втори стълб.
148. Институциите следва да формират становище относно неочакваните загуби, които могат да произтичат от събития на неправомерно поведение на основата на комбинация от:
 - а) преценка;
 - б) исторически претърпени загуби (напр. най-голямата загуба, свързана с неправомерно поведение, на институцията през последните пет години);
 - в) нивото на очаквани годишни загуби за риск от неправомерно поведение;
 - г) сценарии, свързани с неправомерно поведение, при които се разглеждат потенциалните експозиции за кратък времеви хоризонт (напр. пет години); и
 - д) загуби, претърпени от сходни предприятия или от предприятия в сходни ситуации (напр. в случаите на разходи за съдебни спорове).

4.7.6 Ликвиден риск

149. Институциите следва да вземат предвид, че рисковете за ликвидността или финансирането възникват, когато институцията не успее да отговори на текущите и бъдещите парични потоци.
150. Институциите следва да вземат предвид, че рисковете за ликвидността или финансирането обхващат:
- а) рискове за краткосрочната и средносрочна ликвидност; и
 - б) рискове за финансирането.
151. Институциите следва да анализират и измерят себе си спрямо рисковите фактори за позициите, свързани с активите и пасивите, както и спрямо задбалансовите ангажименти, определени в Насоките на ЕБО относно процеса на надзорен преглед и оценка (ПНПО).
152. Анализът на рисковите фактори на институцията следва да взема предвид, но без да се ограничава до:
- а) въздействието на макроикономическите условия, напр. въздействието на шоковете за лихвения процент върху условните парични потоци;
 - б) валутата на активите и пасивите, включително задбалансовите позиции, за да се отрази риска от конвертируемост и възможните сътресения при достъпа до валутните пазари;
 - в) местоположението на нуждите от ликвидност и наличните средства, междугруповите ликвидни трансакции и риска от ограничения за прехвърлянето на средства между юрисдикции или предприятия от групата;
 - г) действията, които институцията може да предприеме, за да предпази своята репутация или франчайз (напр. предсрочно изплащане на изискуеми дългове);
 - д) вътрешното поемане на рисковете, свързани с конкретни дейности, както в случая с основната посредническа дейност, където до известна степен може да се изисква симетричност между страната на отдаването и страната на вземането на заем на ценни книжа, т.е. дългите позиции на клиентите се финансират чрез приходите от късите позиции на клиенти. Такава симетрия зависи от поведението на контрагентите и следователно е чувствителна към репутационен риск. В случай на такъв риск това може да активира закриването на търговски позиции, които биха довели до това институцията неочаквано да остане с ценни книжа в счетоводния си баланс, заедно с нуждата от финансирането им;
 - е) уязвимостите в срочната структура за финансиране поради външни, вътрешни или договорни събития;
 - ж) реалистични проценти на преустановяване при нормални условия, които се ускоряват във време на стрес;

- з) концентрация във финансирането; и
 - и) прогнози на бъдещия ръст в счетоводния баланс.
153. Институциите следва да подложат тези рискови фактори на анализи на чувствителността, които от своя страна следва да предоставят подходящата количествена обща информация за разработването на сценариите.
154. Институциите следва да приложат следните три типа стрес сценарии: идиосинкратичен сценарий, сценарий за целия пазар и комбинация от двата. Идиосинкратичният стрес сценарий следва да допуска събития, специфични за институцията (напр. понижаване на рейтинг, неизпълнение на най-големият контрагент във финансирането, загуба на пазарен достъп, загуба на валутна конвертируемост, неизпълнение на контрагента, предоставящ най-големите входящи потоци), докато стрес сценарият за целия пазар следва да предполага въздействие върху група от институции или финансовия сектор като цяло (напр. влошаването на условията на пазара за финансиране или макроикономическата среда или понижавания на рейтингите на държави, в които оперира институцията).
155. Институциите следва да разработят различни времеви хоризонти в своето стрес тестване: времевите хоризонти следва да варират от един ден до поне 12 месеца; следва да има и отделни стрес тестове, свързани с ликвидните рискове в рамките на един ден. Времевият хоризонт следва да показва например кратка фаза на остър стрес (до 30 дни, за да се обхванат такива периоди, без да трябва да се променя бизнес модела), последвана от по-дълъг период на по-малко остър, но по-продължителен стрес (между 3 и 12 месеца).
156. Институциите следва да комбинират стреса от краткосрочния до средносрочен ликвиден риск със стреса от риска за финансирането, разглеждайки времеви хоризонт от поне 12 месеца.
157. Институциите следва да разработят набор от неблагоприятни поведенчески допускания за клиентите, включително вложители, други доставчици на средства и контрагенти, за всеки различен сценарий и времеви хоризонт.
158. При разработването на сценарии институциите следва да обърнат внимание на въздействието от събитията на стрес върху други видове риск, напр. загуби от кредитен риск и събитията на репутационен риск, върху тяхната ликвидна позиция, и вероятността от въздействие от принудителни продажби от други институции (напр. пренасяне на отрицателните последици) или от собствения им ликвиден буфер върху оценката по пазарна стойност на други активи, които държат.
159. Основната методология, използвана при изчислението на силата на въздействието, следва да бъде профила на нетните парични потоци. За всеки сценарий на всяко ниво на стрес институцията идентифицира входящи и изходящи парични потоци, които се

прогноzirат за бъдещ период от време, и произтичащите от това нетни парични потоци. Институциите следва да вземат предвид най-ниското съвкупно ниво на нетните парични потоци във времевия период, който се оценява във всеки сценарий.

160. Институциите следва да разширят анализа, ако е подходящо, до други показатели за измерване като:

- а) коефициентите за ликвидност и други показатели, използвани в рамката, която следва да включва, без да се ограничава до, надзорните коефициенти и показатели за ликвидност, по-специално коефициента за ликвидно покритие и коефициента за нетно стабилно финансиране;
- б) техния наличен ликвиден буфер, надвишаващ коефициентите, посочени по-горе, и други мерки за генериране на ликвидност, т.е. техния капацитет за генериране на ликвидност, за всеки стрес сценарий; стрес тестването на този показател следва да бъде придружено от оценка на въздействието върху дела и естеството на обременените активи;
- в) хоризонтът на оцеляване на институцията, както е определен от нейния капацитет за генериране на ликвидност, т.е. способността на институцията да държи или да има достъп до излишна ликвидност за краткосрочни, средносрочни и дългосрочни времеви хоризонти в отговор на сценариите на стрес, както е определено в Насоките на ЕБО относно общите процедури и методологии за ПНПО, и стресиранияте парични потоци, взети заедно, преди и след въздействието на мерките за генериране на ликвидност;
- г) платежоспособност и доходност.

161. Когато прилагат различни стрес сценарии, институциите следва да оценят и подчертаят ефектите на генериране на ликвидност, предоставена от централните банки (парична политика), и да възприемат консервативен подход.

162. Показателите на стрес тестовете за ликвидност следва да включват, ако е подходящо и по-специално най-малко за всички съществени валути, детайлизираност за всяка валута, за да позволят анализ на специфичните за валутата допускания в сценариите (напр. променливост в обменните курсове или валутни несъответствия).

163. Институциите следва, когато е подходящо, да интегрират стрес тестовете на ликвидността в своите стрес тестове за цялата институция и да вземат предвид разликите в обхванатите от времевите периоди стрес тестове на ликвидността спрямо тези, обхванати от стрес тестовете на платежоспособността за цялата институция. Като минимум институциите следва да оценят въздействието на увеличаващите се разходи за финансиране върху отчета за печалбите и загубите. Институциите следва да имат предвид, че свързването на разходите за финансиране към позицията за платежоспособност може да повлияе на качеството на стрес теста на ликвидността, а именно да забави влошаването на ликвидността.

4.7.7 Лихвен риск от дейности извън търговския портфейл

164. Този раздел не засяга Насоките на ЕБО относно лихвения риск, произтичащ от дейности извън търговския портфейл.
165. Стрес тестовете следва да подкрепят и да бъдат неразделна част от системата за вътрешно управление на лихвения риск в банковия портфейл (ЛРБП).
166. Сценариите за лихвения процент, използвани за целите на стрес тестването, включително за целите на прилагането на член 98, параграф 5 от Директива 2013/36/ЕС относно лихвения риск, произтичащ от дейности извън търговския портфейл, следва да идентифицират по подходящ начин всички съществени лихвени рискове, напр. риск от несъответствие, базисен риск и опционен риск.
167. Институциите следва да се уверят, че тестовете, посочени в предишния параграф не се основават единствено на просто паралелно изменение, а разглеждат движения и промени във формата на кривите на доходността в техния сценариен анализ.
168. Институциите следва да вземат предвид следните елементи:
- а) риск от спреда, който произтича от несъответствия в референтните проценти между съгласуваното във времето финансиране и инвестициите; и
 - б) рисковете от предсрочно прекратяване, включени в договорите с внедрена опция, които могат да принудят институцията да извърши нова транзакция при по-неблагоприятни условия.
169. Институциите следва да познават потенциалните непреки ефекти на лихвените проценти, предизвикващи загуби на друго място (напр. прехвърлянето към лихвените проценти по заеми може да предизвика допълнителни загуби от кредитен риск поради влошаването на способността на клиентите за изплащане).
170. Когато използват не толкова сложни финансови инструменти, институциите следва да изчисляват ефекта на шока, използвайки анализ на чувствителността (без идентификацията на източника на шока, а чрез просто прилагане на шок към портфейла). Когато институцията използва по-сложни финансови инструменти, върху които шокът се е умножил и има непреки ефекти, тя следва да използва по-усъвършенствани подходи с конкретни определения за неблагоприятни (стресови) ситуации, отразяващи съответните идиосинкратични рискове.

4.7.8 Риск от концентрация

171. Стрес тестването следва да бъде ключов инструмент при идентификацията на риска от концентрация, тъй като то позволява на институциите да идентифицират взаимозависимостите между експозициите, които могат да бъдат очевидни само при условия на стрес, както и скритите концентрации.

172. При оценката на този риск в програмите за стрес тестване институциите следва да вземат предвид кредитния риск на всяка експозиция, но също така следва да разгледат допълнителните източници на рискове, произтичащи от сходно поведение на определени експозиции (т.е. по-висока корелация). Тези допълнителни източници на риск, подлежащи на анализ, следва да обхващат, без да се ограничават до следното:
- а) концентрациите към едно лице (т.е. клиент или група от свързани клиенти, както са определени в член 4, точка 39 от Регламент (ЕС) № 575/2013);
 - б) секторните концентрации;
 - в) географските концентрации;
 - г) продуктите концентрации; и
 - д) концентрациите на обезпечения и гаранции.
173. При стрес тестването, особено за цялата институция и включително стрес тестването за групата, институциите следва да оценят риска от концентрация, като вземат предвид балансовите и задбалансовите експозиции, както и позициите в банковия и търговския портфейл, и хеджираните позиции.
174. Стрес тестовите следва да вземат предвид промените в бизнес средата, които могат да възникнат и биха довели до реализацията на риска от концентрация. По-специално, стрес тестовите следва да вземат предвид необичайните, но правдоподобни промени в корелациите между различните видове рискови фактори, както и екстремните и необичайни промени в рисковите параметри, отиващи отвъд единичните рискови фактори, за да разгледат сценарии, които вземат предвид взаимосвързаните рискови фактори и които включват не само първичните ефекти, но и ефектите от противодействието.
175. Начинът, по който се представят концентрираните експозиции в отговор на едни и същи рискови фактори, следва да бъде отчетен в стрес тестовите, включително риска от допълнителни краткосрочни загуби в резултат от концентрирани експозиции в портфейлите за кредити на дребно или корпоративни кредити или за различните предприятия в групата.
176. Институциите следва да вземат предвид въздействието върху търговските портфейли от експозициите към единичен рисков фактор или от няколко рискови фактора, които са в корелация.
177. За да оценят предварителното ниво на риск от концентрация и/или въздействието на сценария върху нивото на концентрация, институциите следва, когато е относимо, да разгледат повече или по-малко сложни показатели, например индекса на Херфиндал-Хиршман (HHI) и коефициента на Джини.
178. Институциите следва да вземат предвид потенциалното наличие на припокриване между различните източници на концентрация. Институциите следва не просто да

събират въздействията от риска, но също така да използват методи на обобщаване, които вземат предвид основните фактори.

4.7.9 Риск при предоставяне на кредити в чуждестранна валута

179. Институциите следва да вземат предвид, че рискът при предоставяне на кредити в чуждестранна валута:

- а) може да възникне от неспособността на нехеджираните кредитополучатели (т.е. кредитополучатели на дребно или малки или средни предприятия (МПС) без естествено или финансово хеджиране, които са изложени на валутно несъответствие между валутата на кредита и валутата на хеджирането, както е определено в EBA/GL/2014/13) да обслужват дългове, деноминирани във валути, различни от валутата на държавата членка, в която е лицензирана институцията;
- б) е свързан с чистия кредитен риск и валутния пазарен риск;
- в) се характеризира чрез нелинейна връзка на компонентите на кредитния риск и валутния пазарен риск;
- г) се влияе от общия валутен риск; и
- д) може да възникне от риска от неправомерно поведение.

180. В своите програми за стрес тестване институциите следва да вземат предвид риска при предоставяне на кредити в чуждестранна валута, който засяга кредитните улеснения от страната на активите в техните счетоводни баланси, и множеството източници на такъв риск, отчитайки, че невъзможността на длъжника да изплати своя дълг може да се дължи на:

- а) рискове, свързани с вътрешния източник на приходи на длъжника;
- б) рискове, свързани с икономическата ситуация в държавата, където е деноминирана валутата; и
- в) валутен риск.

181. При разработването и прилагането на своите сценарии за стрес тестове институциите следва да вземат предвид, че рискът при предоставяне на кредити в чуждестранна валута може да възникне поради увеличение на остатъчната стойност на дълга и потока плащания за обслужване на такъв дълг, както и увеличение на остатъчната стойност на дълга в сравнение със стойността на обезпечаващите активи, деноминирани в местната валута.

182. Институциите следва да разработят стрес сценарии, като променят различни параметри, за да им позволят да прогнозират представянето на валутния кредитен портфейл в различни случаи като например:

- а) допускане за повишаване на обменния курс за основната валута с предварително определен процент;
- б) допускане за изменение в лихвения процент на чуждестранната валута с предварително определен процентен пункт; или

в) комбинация от горните.

183. За да оценят потенциалната уязвимост, институциите следва да могат да демонстрират допълнителните загуби от кредитен риск, породени от риска при предоставяне на кредити в чуждестранна валута, отделно от загубите от кредитен риск и сумите на рисковите експозиции, произтичащи от въздействието на сценария върху факторите на кредитния риск.

184. При стрес тестването на риска при предоставяне на кредити в чуждестранна валута институциите следва да вземат предвид най-малко:

- а) вида режим на обменния курс и как би могъл да повлияе върху промяната на обменния курс между местната и чуждестранната валута;
- б) въздействието на чувствителността от движенията на обменния курс върху кредитния рейтинг/оценка на кредитополучателя и на способността му да обслужва дълга;
- в) възможните концентрации на кредитна дейност в една чуждестранна валута или в ограничен брой силно корелирани чуждестранни валути;
- г) възможните концентрации на кредитна дейност в някои конкретни сектори на икономиката, във валутата на държавата, които имат основна дейност в държави или пазари с чуждестранна валута и съответните промени в такива сектори, които са силно корелирани с чуждестранни валути; и
- д) способността за осигуряване на финансиране за този вид портфейл; за институциите, които прилагат вътрешни модели за изчисляване на капиталовите изисквания за кредитен риск, допълнителният риск, свързан с предоставянето на кредити в чуждестранна валута, следва да бъде отразен в по-високите рискови тегла на такива активи, а неизчерпателният списък на използваните променливи в моделите следва да включва несъответствията в лихвените проценти, loan-to-value съотношенията (LTV), междувалутните корелации и променливостта на валутите.

185. Институциите следва да вземат предвид възможните значителни слабости, които могат да бъдат вградени във вътрешните модели с възможно подценяване на валутната обезценка по отношение на способността на клиента да обслужва дълга си, вземайки предвид следните индикативни елементи:

- а) паричните политики по време на период на криза често са фокусирани върху насърчаването на реалната икономика чрез значително намаление на референтните лихвени проценти, с потенциално подвеждаща информация от вътрешните модели относно тези непреки ефекти; и
- б) покачването на валутата може да бъде частично компенсирано от спадащите лихвени проценти и това може да доведе до подценяване на риска при предоставяне на кредити в чуждестранна валута, защото в среди с нулев лихвен процент такъв компромис може да не бъде възможен в дългосрочен план.

186. При оценката на потенциалното въздействие на предоставянето на кредити в чуждестранна валута върху доходността в определен сценарий институциите следва, когато е уместно, да включат правния режим и съответната юрисдикция, които могат да принудят институциите да деноминират предоставянето на кредити в чуждестранна валута в местната валута при обменни курсове, значително по-ниски от пазарните.

4.8 Прилагане на програмите за стрес тестване

4.8.1 Стрес тестване за целите на ВААК/ВААЛ

187. Като част от ВААК и ВААЛ институциите следва да се уверят, че разполагат с достатъчно капиталови и ликвидни ресурси, за да покрият рисковете, на които институциите са или могат да бъдат изложени, и да гарантират правилното разпределение на капиталови и ликвидни ресурси за всички предприятия на институцията в рамките на икономическия цикъл. Тази оценка следва да бъде отразена в капиталовите и ликвидните планове, които институцията следва да представят на компетентните органи като част от своята ВААК и ВААЛ информация и като част от профилите за оценка на риска и ликвидността на групата.

188. Освен това, чрез стрес тестването институциите следва да оценят надеждността на своите капиталови планове при условия на стрес, за да гарантират, че спазват капиталовите изисквания, които са приложими за тях. Всяка оценка на надеждността на капиталовия план при условия на стрес следва да взема под внимание остротата на сценариите и вероятността от възникване. Институциите следва също да тестват надеждността на своите ликвидни планове, за да гарантират, че могат да погасят задълженията си, ако попаднат в условия на стрес. Институциите следва да оценят нивото на прехвърлимост на капиталовите и ликвидните ресурси при условия на стрес и да вземат предвид всички възможни пречки, включително правни, организационни и операционни. Институциите следва, когато е уместно, да са наясно, че определени елементи на капиталовите изисквания, както и ликвидните буфери, могат да бъдат използвани в условия на стрес (напр. елементи на комбинираното изискване за капиталови буфери, както е определено в глава 4 от дял VII на Директива 2013/36/ЕС).

189. В допълнение към общите изисквания, свързани с програмите за стрес тестване на институциите, указани в тези насоки, стрес тестовете, използвани за целите на ВААК/ВААЛ, следва да покриват следните конкретни изисквания:

- а) институциите следва да обхващат всички категории на съществени рискове (и подкатегории), на които институциите са изложени по отношение на балансовите и задбалансовите активи и пасиви във връзка с всички съществени портфейли или сектори/местоположения, включително съответните структурни предприятия;
- б) следва да се разглежда набор от сценарии, включващ поне неблагоприятен икономически сценарий, който е утежнен, но правдоподобен, като например тежък

- икономически спад и/или шок на целия пазар и идиосинкратичен шок за ликвидността;
- в) стрес тестването за ВААК и ВААЛ следва да се провежда посредством изчерпателно стрес тестване за цялата институцията и да отразява всички предприятия, за които се изискват ВААК и ВААЛ;
 - г) стрес тестовете за ВААК и ВААЛ следва да обхващат същия ориентиран към бъдещето период, като съответно ВААК и ВААЛ на институцията и да се актуализират със същата честота като ВААК и ВААЛ; ВААК стрес тестовете следва също да обхващат период от поне две години.
190. Стрес тестовете за ВААК и ВААЛ следва да бъдат съгласувани с рисковия апетит и цялостната стратегия (т.е. включително бизнес стратегията) на институцията. Институциите следва да показват ясна връзка между своя рисков апетит, своята бизнес стратегия и своите ВААК и ВААЛ стрес тестове. По-специално, институциите следва да оценят своите капиталови и ликвидни планове и всички планове за вътрешния капитал, включително управленски капиталови буфери, в съответствие със своите обявени рисков апетит и стратегия и цялостните си нужди от вътрешен капитал, и да изградят повторно своите ликвидни позиции след използването на ликвидни буфери, за да погасят своите задължения в период на стрес.
191. Освен това в своя ВААК стрес тест институциите следва да оценят своята способност да се задържат над приложимите регулаторни и надзорни капиталови изисквания (напр. общи ПНПО капиталови изисквания - ОПКИ) в условия на стрес.
192. При провеждането на стрес тестове за платежоспособността за целите на ВААК институциите следва също да вземат предвид въздействието на сценариите върху отношението на ливъридж, както и приемливите задължения, държани за целите на минималните изисквания за приемливи задължения (MREL).
193. Надзорното стрес тестване, провеждано в съответствие с член 100 от Директива 2013/36/ЕС или сценариите или допусканията, предписани за институцията в резултат от надзорни проверки и оценки на собствените стрес тестове на институциите, не следва да се разглежда като заменящо задълженията на институциите да провеждат стрес тестове като част от своите ВААК и ВААЛ.

4.8.2 Управленски действия

194. Институциите следва да идентифицират достоверни управленски действия в отговор на резултатите от стрес тестовете и насочени към гарантирането на тяхната текуща платежоспособност в сценария на стрес.
195. Институциите следва да разгледат широк набор от управленски действия (включително в рамките на плана за действие в извънредни ситуации, свързани с ликвидността) спрямо

набор от правдоподобни условия на стрес с фокус върху поне един утежнен, но правдоподобен сценарий.

196. За да оценят възможните отговори на ситуация на стрес, институциите следва да идентифицират приложимите действия, които са най-релевантни, и кога биха ги предприели. Институциите следва да имат предвид, че някои управленски действия се изискват незабавно, а други зависят от възникването на определени събития, при което следва да бъдат предварително идентифицирани ясно определени активатори за действие. Управленските действия следва да бъдат съгласувани с обявените стратегии и политики, например в контекста на обявените дивидентни⁷ политики. Институциите следва да бъдат консервативни относно своята способност за предприемане на редуциращи управленски действия, като отчитат възможното въздействие на стресираните сценарии върху други пазари.
197. Институциите следва да обяснят качествените и количествените въздействия на стрес преди и след редуциращите управленски действия. Въздействието преди управленските действия следва да включва допускания относно стратегията, ръста и свързаните приходи, но да изключва управленските действия, които не биха били налични при събития на стрес като закриването на бизнес линия или увеличение на капитала.
198. Приемливите управленски действия са обект на насоките и становищата на компетентните органи и могат да включват:
- а) преглед на вътрешния рисков апетит и рисковите лимити;
 - б) преглед на използването на техники за редуциране на риска;
 - в) преглед на политики като тези, свързани с ликвидността и финансирането или капиталовата адекватност;
 - г) намаление на разпределенията към акционерите;
 - д) промени в цялостната стратегия и бизнес план и рисков апетит; и
 - е) увеличение на капитала или финансирането.
199. Очакваните управленски действия, разграничени съгласно сценария и коригирани спрямо остротата на сценария, следва да бъдат документиращи. Институциите следва да обмислят намаляването на ефективността като последствие от ситуации на изключително тежък стрес. В информацията за ВААК И ВААЛ, която трябва да представят на компетентните органи, институциите следва също да обяснят управленските действия, които вече са били предприети, въз основа на резултатите от стрес тестовете.

⁷ Например вж. член 141 от ДКИ (максимална сума за разпределяне).